

Sammanfattning av fredagens predikan 1 november 2024: "Incidenter från den helige profets (sa) liv – svar på anklagelser i samband med bestraffningen av Banu Quraizah"

Efter att ha reciterat Tashahhud, Ta'awwuz och Surah al-Fatihah, sa Hazrat Mirza Masroor Ahmad (aba) att han skulle fortsätta att lyfta fram incidenter från Expeditionen av Banu Quraizah.

Hans Helighet (aba) sa att två muslimer blev martyrer under denna expedition, medan det finns olika åsikter om antalet judar som dog under denna expedition. Vissa säger att antalet var 600, andra säger att det var 700, 800-900 och vissa säger till och med 400.

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver:

'Mer eller mindre 400 män avrättades den dagen enligt Sa'ds (ra) dom. Den Helige Profeten (sa) beordrade följeslagarna att ordna med begravningen av dessa människor.' (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 495)

Var den helige profeten (sa) grym i sitt straff?

Hans Helighet (aba) sa att motståndarna till islam sammanblandar detta tal och därigenom försöker betrakta islam som en grym religion. Men enligt autentiska historiska källor blir det uppenbart att antalet judar som dog verkligen var omkring 400, och dessa var soldater.

Hans Helighet (aba) citerade Hazrat Mirza Bashir Ahmad (ra) som skriver:

"Med relation till berättelsen om Banu Quraizah har olika icke-muslimska historiker riktat anklagelser mot den Helige Profeten (sa) på ett mycket obehagligt sätt. På grund av dödsstraffet som utdömdes till mer eller mindre 400 judar, har de framställt den Helige Profeten (sa) som en grym och blodtörstig härskare. Detta påstående bygger dock enbart på religiösa fördomar. I det minsta, när det gäller anklagelser om islam och islams grundare, har inte ens de historiker som har utbildats i ljust av västerländskt tänkande kunnat frikänna sig själva.

Som svar på detta påstående, för det första, bör man komma ihåg att domen angående Banu Quraizah, som anses vara en grym dom, var den av Sa'd (ra), inte den Helige Profeten (sa). När det är

bevisat att domen inte utfärdades av den Helige Profeten (sa) i första hand, kan ingen invändning göras mot honom på grund av detta. För det andra var denna dom inte alls felaktig och barbarisk och detta kommer att bevisas kort därefter. För det tredje, på grund av förbundet som Sa'dra ingick innan han tillkännagav sin dom, var den Helige Profeten (sa) i vilket fall som helst skyldig att agera efter det. För det fjärde, när denna dom accepterades av brottslingarna själva och de inte protesterade, eftersom de ansåg att detta var ett gudomligt dekret, vilket framgår av de ord som uttalades av Huyayy bin Akhtab precis när han skulle avrättas, var det inte uppgiften. av den Helige Profeten (sa) att i onödan blanda sig i ett sådant fall.

Efter att Sa'ds (ra) dom hade meddelats, var den Helige Profetens (sa) enda relation i detta avseende att verkställa denna dom på bästa möjliga sätt under överinseende av hans administration. Således har det redan nämnts att det sätt på vilket den helige profeten (sa) instiftade detta beslut kan anses vara det högsta möjliga exemplet på barmhärtighet och medkänsla. För att vara specifik, medan dessa människor förblev i fångenskap innan domen trädde i kraft, ordnade den Helige Profeten (sa) för deras logi och mat på bästa möjliga sätt. När domen från Sa'd (ra) skulle implementeras på dem, instiftade den Helige Profeten (sa) domen på ett sätt som skulle visa sig vara minst smärtsamt för brottslingarna. För det första, med tanke på deras känslor, beordrade den Helige Profeten (sa) att när en brottsling skulle avrättas, skulle nästa inte bevittnas. Faktum är att historien säger att när individer skulle föras till platsen för avrättningen, skulle de inte ha någon aning om vart de fördes tills de nådde den faktiska platsen. Utöver detta accepterade den Helige Profeten (sa) omedelbart varje vädjan om barmhärtighet, som framfördes inför honom med avseende på en individ. Den Helige Profeten (sa) skonade inte bara livet på sådana människor, utan han beordrade till och med att deras fruar och barn skulle släppas och att deras rikedomar etc. skulle återlämnas. Vilket större exempel på barmhärtighet och medkänsla mot en brottsling kan det finnas? Därför är det inte bara sant att absolut inga anklagelser kan riktas mot den Helige Profeten (sa) på grund av berättelsen om Banu Quraizah, snarare är det faktum att denna händelse är ett oerhört tydligt bevis på den höga moralen, anmärkningsvärd administration och medfödd barmhärtighet och ömhet hos den Helige Profeten (sa).

Nu återstår frågan om själva domen. I detta avseende tvekar vi inte att påstå att det absolut inte fanns någon grymhet och barbari i detta alls. I själva verket var det just baserat på rättvisa och rättvisa. I detta avseende är det första som måste tas i beaktande Banu Quraizahs faktiska brott och omständigheterna under vilka det begicks. Det är således utrönt från historien att när den Helige Profeten (sa) anlände först till Medina, tre judiska stammar bodde i Medina; nämligen Banu Qainuqa', Banu Nadir och Banu Quraizah. Den första politiska åtgärden som vidtogs av den Helige Profeten (sa) efter migrationen var att kalla på hövdingarna från alla tre stammarna och upprätta ett freds- och harmonisavtal. Villkoren för detta fördrag var att muslimerna och judarna skulle leva tillsammans i Medina i fred och harmoni, främja vänskapliga förbindelser med varandra, inte hjälpa eller ha några förbindelser med varandras fiender; och om en attack utfördes mot Medina av en främmande stam eller stammar, skulle alla stå upp i kollektivt försvar; och om någon person eller grupp bland dem som hade gått med på villkoren gjorde sig skyldiga till ett fördragsbrott, skulle de andra ha rätt att vidta stränga åtgärder; och alla tvister skulle presenteras inför Muhammad [sa], vars dom skulle vara kontraktuellt bindande för de närstående parterna; dock skulle det vara nödvändigt för varje individ eller nation att dömas enligt sin egen religion eller sharia.

Hur agerade judarna efter detta fördrag? Svaret på detta har redan tagits upp utförligt på de sidor som har passerat. För det första begick Banu Qainuqa' ett fördragsbrott och utlöste krig med muslimerna samtidigt som de bröt vänskapliga relationer. De trakasserade muslimska kvinnor på ett grovt sätt och avvisade arrogant den helige profetens (sa) presidentposition som han hade i kraft av det internationella fördraget i Medina. Men när de besegrades av muslimerna, förlät den Helige Profeten (sa) dem och räckte med den blotta försiktighetsåtgärden att Banu Qainuqa' skulle lämna Medina och bosätta sig någon annanstans, så att freden i staden inte var längre störda, och muslimerna kan skyddas från en orm i gräset. Därför lämnade folket i Banu Qainuqa' Madinah tillsammans med sina rikedomar, fruar och barn, med stor fred och säkerhet, och bosatte sig någon annanstans.

Men de återstående två judiska stammarna lärde sig inte en läxa som ett resultat av denna händelse. Faktum är att den Helige Profeten (sa) barmhärtighet underblåste dem med större djärvhet och mycket tid hade inte förflutit när Banu Nadir, som var den andra stammen av judarna, också höjde sitt huvud. Till att börja med bröt Ka'b bin Ashraf, en av deras hövdingar, fördraget och började konspirera med Quraish och andra arabiska stammar i opposition till muslimerna. Han hetsade Arabiens vilda djur att stå upp mot den helige profeten (sa) och hans följeslagare på ett farligt sätt, och komponerade sådana provocerande kupletter mot muslimerna, vilket skapade en oerhört hotfull stat för dem i landet. Dessutom hänvisade denna onde man till hedervärda muslimska kvinnor vid namn och hånade dem i sina kupletter, varefter han slutligen konspirerade för att mörda den Helige Profeten (sa). När den här individen nådde sitt rättmätiga slut genom den Helige Profeten (sa) befallning, stod hans stam upp tillsammans i opposition till muslimerna. Från den dagen ignorerade Banu Nadir fullständigt deras överenskommelse och började konspirera mot muslimerna. Till slut utarbetade hela stammen en plan för att mörda den Helige Profeten (sa) och beslutade att hur det än var möjligt, skulle den Helige Profeten (sa) inte skonas. När den Helige Profeten (sa) fick nyheter om deras dödliga avsikter, varnade han dem och blev sedan skyldig att ställa dem till svars, som svar på vilket de blev förberedda för krig mot muslimerna på ett extremt fräckt sätt. I detta krig hjälpte Banu Quraizah Banu Nadir. Men när Banu Nadir besegrades, benådade den Helige Profeten (sa) Banu Quraizah alla tillsammans och till och med Banu Nadir fick lämna Medina i fred och säkerhet, även om de inte fick ta med sig sina vapen. Men det sätt på vilket Banu Nadir betalade tillbaka denna välvilja var att deras hövdingar turnerade i hela Arabien och förde en svärm av en armé att falla över Medina genom att hetsa upp de olika stammarna i Arabien på ett mycket farligt sätt. De uppmanade alla att avlägga ed att de denna gång, tills islam hade utplånats helt, inte skulle vända tillbaka.

Hur agerade den tredje judiska stammen känd som Banu Quraizah vid denna farliga tid, en kort beskrivning av vilken har presenterats ovan? Detta var den stam som den Helige Profeten (sa) hade förlåtit och behandlat med enorm generositet trots deras förräderi i samband med Banu Nadirs Ghazwah. En andra tjänst från den Helige Profeten (sa) mot Banu Quraizah var att innan muslimerna migrerade till Medina, Banu Quraizah, ansågs de vara underlägsna Banu Nadir i deras status och rättigheter. Om en person som tillhörde Banu Nadir dödades av någon från Banu Quraizah, skulle en sådan person avrättas som vedergällning. Å andra sidan, om en individ från Banu Quraizah dödades av Banu Nadir, skulle blotta betalningen av blodpengar anses vara tillräckligt. Den Helige Profeten (sa) gav emellertid Banu Quraizah lika rättigheter i linje med andra medborgare. Men trots dessa magnifika tjänster begick Banu Quraizah fortfarande förräderi och allt detta var vid en så känslig tidpunkt då muslimerna inte konfronterades med en svårare tid i sina liv. Exemplet med Banu

Qainuqa' låg framför dem, men de fick ingen nytta av det. Berättelsen om Banu Nadir hade ägt rum mitt framför deras ögon, men de tog ingen lärdom av det. När tiden kom, vad gjorde de? Vad de gjorde var att ignorera deras fördrag helt och hållet och glömma den Helige Profetens (sa) tjänster tillsammans. De dök upp från sina fästningar och attackerade de muslimska kvinnorna och barnen bakifrån precis vid en sådan tidpunkt då 3 000 muslimer var omringade av en våldsam och blodtörstig armé på 10 000 till 15 000 icke troende i en oerhört sårbar och hjälplös stat, och inför deras oförmåga att deras hjärtan kom till halsen, och döden stirrade dem i ögonen. De vände sig från sin pakt med muslimerna och deltog i en dödlig koalition som enbart syftade till att fullständigt förstöra islam och islams grundare. Verkligen! Samma grundare av islam, vars första uppgift efter ankomsten till Medina var att göra judarna till sin vän och allierade. Som svar på detta accepterade judarna honom också som sin vän och allierade och demokratiska chef. Under dessa omständigheter var denna handling från Banu Quraizah inte bara ett brott mot avtal och förräderi, utan var också en farlig handling av uppror; och uppror av sådan omfattning att om deras plan hade lyckats, skulle detta definitivt ha satt ett slut på muslimernas liv, heder, värdighet, tro och religion. Således var Banu Quraizah inte skyldiga till ett enda brott, snarare var de skyldiga till illojalitet, otacksamhet, avtalsbrott, förräderi, uppror och mordförsök. Vidare begicks dessa brott under sådana omständigheter som kunde ha antagit den mest avskyvärda möjliga form; och ingen opartisk domstol kunde hitta faktorer som de skulle vara benägna att hantera milt i deras fall.

Under sådana omständigheter, vilket annat straff, förutom det som gavs dem, förtjänade de? Uppenbarligen fanns det bara tre möjliga straff, som kunde ha getts dem. För det första, fängelse eller husarrest; för det andra exil, som var fallet med Banu Qainuqa och Banu Nadir; för det tredje, avrättning av stridande män och fängelse eller husarrest för resten. Nu bör man överväga med rättvisa, vilket alternativ som var tillgängligt för muslimerna i ljuset av omständigheterna under den eran. Enligt omständigheterna under den eran var det absolut uteslutet att hålla en fiendensation fängslad i samma stad. Anledningen är att i fallet med fängelse skulle ansvaret för att sörja för mat och logi för fångarna falla på muslimerna, och detta var en börda de inte alls kunde bära. För det andra, på den tiden fanns det inget formellt system med fängelser etc., och det var en sed att fångar skulle fördelas mellan de olika män som tillhörde den nation som segrade. I praktiken skulle fångarna leva och röra sig fritt. Under dessa omständigheter var det inte utan faror att tillåta en fiende och konspirerande grupp av högsta grad att stanna kvar i Medina. Om denna dom hade tilldelats Banu Quraizah, skulle detta innebära att de skulle fortsätta att åtnjuta samma frihet att skapa oro, oordning, ofog och hemliga planer, allt på muslimernas bekostnad. Med andra ord, om de innan skulle försörja sig själva och slakta muslimerna, från och med då, skulle de försörjas av muslimerna (som vid den tiden inte ens hade tillräckligt med att försörja sig själva) och slakta muslimerna till och med fortfarande. Dessutom, på grund av att de bodde tillsammans med muslimerna i deras hem, kom de andra farorna som kunde ha uppstått utöver allt detta. Under dessa omständigheter tror jag inte att någon förnuftig person skulle ha åsikten att detta straff skulle kunna ges till dem.

Nu återstår det andra straffet, dvs exil. Utan tvekan, enligt den eran, sågs detta straff verkligen som en mycket effektiv metod för att skydda sig från en fiendes ofog. Erfarenheterna av att förvisa Banu Nadir visade dock att för judarna var detta alternativ inte mindre farligt än det första på något sätt. Med andra ord, om judarna hade tillåtits att lämna Medina skulle detta ha lagt till mängden sådana anti-islamförespråkare som var aktivt engagerade i krig. Dessutom skulle dessa människor ha anslutit sig till sådana fiender till islam, som var rastlösa i att leda en rörelse av uppvigling, fientlig

propaganda, såväl som hemliga och listiga planer mot islam. Historien visar att bland alla de judiska stammarna, Banu Quraizah var mest häftiga i sin fiendskap. Därför utgjorde exilen av Banu Quraizah alltid större hot än vad Banu Nadir hade skapat för muslimerna genom att anstifta de konfedererades Ghazwah. Om muslimerna hade gjort detta, i ljuset av omständigheterna under den eran, skulle deras agerande inte ha varit mindre än självmord. Men finns det någon nation i världen som blir beredd att begå självmord för att hålla en fiende vid liv? Om inte, så kan väl inte heller muslimerna anses skyldiga för att de inte själva beslutat att begå självmord så att deras fiende kunde hållas vid liv.

Därför var båda dessa straff inte ett alternativ och om någon av dessa vägar hade tagits, skulle detta definitivt ha betytt ruin. Om man lägger dessa två alternativ åt sidan, var det enda andra tillvägagångssättet som faktiskt användes. Även om domen från Sa'd (ra) var en sträng åtgärd i sig och en persons natur uppenbarligen känner sorg som ett resultat av det, men frågan är: fanns något annat alternativ tillgängligt? När en kirurg anser det nödvändigt att amputera handen eller benet på en patients kropp, eller blir tvungen att skära av en annan del av kroppen, känner varje ädel individ en chock, att om detta inte hade inträffat, d.v.s. om omständigheterna inte krävde det, det hade varit bättre. Man tvingas dock underkasta sig inför tvingande omständigheter. I själva verket anses kirurgens agerande under sådana omständigheter vara värt beröm, eftersom man räddar något av större värde genom att offra en mindre del av kroppen. På samma sätt, även om Sa'ds dom var strikt i sig, var det ett nödvändigt resultat som åstadkoms av tvingande omständigheter, utan vilka det inte fanns något annat alternativ. Det är av denna anledning som till och med en historiker som Margoliouth, som inte alls tillhör islams vänner, är tvungen att vid detta tillfälle erkänna att beslutet från Sa'd (ra) baserades på tvingande omständigheter, utan vilka det var inget annat alternativ. Därför skriver herr Margoliouth:

"Den stora invasionen, som Mohammed förklarade vara mirakulöst frustrerad, berodde eller troddes bero på propagandan från medlemmar av Banu Nadir, som profeten hade nöjt sig med att förvisa. Skulle han förvisa Kuraizah, skulle han därmed släppa en ny uppsättning propagandister fri. Å andra sidan kunde de som hade deltagit öppet med inkräktarna av Medina inte mycket väl tillåtas att stanna där. Att förvisa dem var osäkert; att tillåta dem att vara kvar var ännu farligare. Därför måste de dö."

Det bör också beaktas att Banu Quraizah inte bara var allierade och konfedererade med den Helige Profeten (sa), utan snarare, i kraft av deras ursprungliga fördrag, redan hade accepterat den Helige Profetens (sa) regering i Medina, eller åtminstone hade de accepterat hans suveränitet. Därför var de inte bara en förrädisk allierad eller vanlig fiende, utan de var också rebelliska och extremt farliga. Straffet för uppror, särskilt i en tid av krig, har alltid varit avrättning. Om en rebell inte får ett strängt straff, faller regeringssystemet samman totalt; och busiga och upproriska människor utvecklar ett sådant mod, som visar sig vara oerhört destruktivt för samhällets fred och komfort. Utan tvekan, att visa barmhärtighet mot en rebell under sådana omständigheter är faktiskt likvärdigt med att begå en orättvisa mot landet och dess fredliga medborgare. Därför, tills nu, har alla civiliserade regeringar alltid straffat sådana rebeller, vare sig de är män eller kvinnor, med dödsstraff och ingen vettig individ har någonsin gjort invändningar mot dem. Därför var domen av Sa'd (ra) absolut rättvis, och var helt i enlighet med principerna om rättvisa och rättvisa. Dessutom, på grund av den Helige

Profetens (sa) förbund, var han inte i en position att visa barmhärtighet, förutom när det gällde individer och när det gällde individer, gjorde den Helige Profeten (sa) alla möjliga försök. Emellertid verkar det som om de i pinsamheten att de hade vägrat att acceptera den Helige Profeten (sa) som domare, inte var alltför benägna att vädja om nåd till den Helige Profeten (sa). Uppenbarligen, utan en vädjan, kunde den Helige Profeten (sa) inte visa barmhärtighet, eftersom frigivningen av en rebell som inte ens uttrycker ånger för sitt brott, kan innebära extremt farliga konsekvenser.

En annan punkt att komma ihåg är att i kraft av det fördrag som hade upprättats mellan den helige profeten (sa) och judarna, stod ett villkor att om någon fråga angående judarna krävde en dom, skulle ett beslut fattas enligt deras egen shari. 'på. Därför bevisar historien att i enlighet med detta fördrag skulle den Helige Profeten (sa) alltid utfärda en dom till judarna i enlighet med den mosaiska lagen. Nu, när vi kastar en blick på Toran, exakt samma straff för ett brott som judarna var skyldiga till att ha begått har föreskrivits däri, som Sa'd bin Mu'adh utfärdade till Banu Quraizah.

Följande gudomliga bud har därför fastställts i Bibeln:

"När du kommer nära en stad för att strida mot den, rop då ut fred för den. Och det skall ske, om den ger dig fridsvar och öppnar för dig, så skall allt folket som finns däri vara skattskyldiga till dig, och de skola tjäna dig. Och om det inte sluter fred med dig utan för krig mot dig, då skall du belägra det. Och när Herren, din Gud, har givit det i dina händer, skall du slå alla hankön därav med svärdsegg. Kvinnorna och de små och boskapen och allt som är i staden, allt bytet därav, skall du ta åt dig, och du skall äta bytet från dina fiender, som Herren, din Gud, har givit dig."

Detta bud från den judiska lagen var inte bara ett bud på papper, utan Israels barn handlade alltid efter denna lära och judiska fall avgjordes alltid enligt just denna princip. Låt oss därför se ett exempel:

"Och de kämpade mot midjaniterna, såsom Herren hade befallt Mose; och de dödade alla hanar. Och de dödade kungarna i Midjan, vid sidan av de andra som hade dödats; nämligen Evi, och Rekem, och Sur, och Hur och Reba, fem kungar av Midjan; även Bileam, Beors son, dräpte de med svärd. Och Israels barn tog alla midjanernas kvinnor till fångar och deras små barn och tog bytet av all deras boskap och all deras boskap och allt deras gods... Och de tog allt bytet och allt byte, både av människor och av djur. Och de förde fångarna och bytet och bytet till Mose och prästen Eleasar och till Israels barns församling till lägret vid Moabs slätter, som ligger vid Jordan nära Jeriko."

Även om Messias från Nasaret (som också var från Israels barn) aldrig fick möjlighet att regera, och han har heller aldrig ställts inför krig och konflikter, varigenom hans övningsmetod kunde bevittnas, finns det ändå vissa uttalanden från honom, som kastade ljus över hans åsikter angående domen av busiga och onda fiender. Som sådan säger Jesus (as) till sina fiender:

"Ni ormar, ni huggormars släkte, hur kan ni undkomma helvetets fördömmelse?"

Med andra ord, o människor! Du är värd att förstöras som giftiga ormar men jag har inte makten att straffa dig. Men frukta Gud, och om inte annat, avstå från dina omoraliska och busiga handlingar av rädsla för helvetets straff. Det är kanske på grund av just detta skäl att när Jesu efterföljare uppnådde makt i världen, i enlighet med Jesu lära att onda och busiga fiender är värda att förgöras som ormar och skorpioner, kände de inte det minsta tvekan i förstöra alla som de ansåg vara omoraliska, busiga eller ett hinder för deras mål. Således är historien om kristna nationer full av sådana exempel.

Sammanfattningsvis, även om domen från Sa'd (ra) kan anses vara strikt i sig, stred den inte alls mot rättvisa och rättvisa. Dessutom krävde alltid arten av det brott som begåtts av judarna, såväl som muslimernas säkerhet, att en sådan dom skulle utfärdas. Dessutom var denna dom helt i överensstämmelse med den judiska lagen, snarare, i ljuset av det ursprungliga fördraget, var det nödvändigt eftersom muslimerna i kraft av det fördraget var skyldiga att döma judarna enligt sin egen shari'at. Men oavsett vad fallet kan vara, var denna dom av Sa'd bin Mu'adh (ra), inte den Helige Profeten (sa), och det första och sista ansvaret för detta beslut faller på Sa'd (ra). I sin egenskap av regeringschef var den enda relation som den Helige Profeten (sa) hade med denna dom att sätta den i kraft under hans administration. Det har redan nämnts att den Helige Profeten (sa) implementerade denna dom på ett sådant sätt som kan anses vara det bästa möjliga exemplet även för de mest civiliserade och barmhärtiga regeringarna." (The Life and Character of the Seal of Prophets (sa), Vol. 2, s. 498-507)

Hans Helighet (aba) sa att detta är svaret till dem som tar upp anklagelser mot islam, som i vissa fall till och med påverkar muslimer, inklusive några av våra ungdomar som ställer frågor om avrättningen av Banu Quraizah. Faktum är att vissa människor till och med citerar detta exempel på Banu Quraizah och vågar säga att vad som än händer med palestinierna idag är berättigat. De omständigheter de står inför idag kan dock inte på något sätt liknas vid tidigare omständigheter. Idag dödas till och med kvinnor och barn.

Hans helighet (aba) sa att muslimer ensamma är ansvariga för allt detta som har offrat islam för sin personliga vinnings skull. Hans helighet (aba) bad att må Allah den Allsmäktige ge förlåta dem.

Sammanfattning utarbetad av The Review of Religions

